

Arrest

nr. 130 333 van 29 september 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 1 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Via een op 5 juli 2012 gedateerd schrijven, diende verzoeker, samen met zijn toenmalige gezinsleden, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 15 mei 2013 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van Vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 31 mei 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.07.2012 werd ingediend te Sprimont (4140) door :

[A.A.] [...]

en echtgenote :

[A.G.] [...]

wettelijke vertegenwoordigers van:

[A.A.] [...], nationaliteit: Armenië

en meerderjarige dochter:

[A.A.] [...], nationaliteit: Armenië

nationaliteit: Armenië

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, verwijzen betrokkenen naar de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09 december 2009 en arrest 215.571 van 05 oktober 2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds 31 december 2011 in België verblijven en geïntegreerd zouden zijn, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Betrokkenen dienden een eerste asielaanvraag in op 11 januari 2012, deze asielaanvraag werd afgesloten op 04 juni 2012 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hen betekend op 13 juni 2012. Op 29 oktober 2012 dienden zij een tweede asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd afgesloten op diezelfde dag met een beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag door de

Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkenen verkozen opnieuw geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hen betekend op 29 oktober 2012 en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures - namelijk 4 maand 24 dagen voor de eerste aanvraag en 1 dag voor de tweede asielaanvraag - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolrapporten en verklaringen van de klastitularis van de overgangsklas, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3. Op 15 mei 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker ook op 31 mei 2013 werd betekend, bevat de volgende motivering:

*"In uitvoering van de beslissing van [V.d.H. L.], Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de persoon die verklaart te heten :
[A.A.] [...], en van nationaliteit Armenië te zijn*

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

☐ 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en een geldig visum."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat verzoeker in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht. In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. In casu toont verzoeker de samenhang tussen de bestreden beslissingen, die elk op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoeker tot enig verblijf is gemachtigd of toegelaten en dat het motief dat aan de

basis ligt van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt. Het betoog van verzoeksters raadvrouw dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten “*een volgbeslissing*” is – waarbij zij nalaat te duiden op welke grond haar bewering is gesteund – doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling. Waar verzoekers raadvrouw voorts opmerkt dat verzoeker onder-tussen een relatie heeft met een Georgische vrouw aan wie een beschermingsstatus werd toegekend en de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) in aanmerking dienen te worden genomen kan de Raad enkel opmerken dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, die hij indiende met zijn toenmalige echtgenote en die aanleiding gaf tot de eerste bestreden beslissing, niet verwees naar een relatie met een andere vrouw of de voormelde verdragsbepaling en dat hij ook in zijn verzoekschrift geen schending van deze verdragsbepaling aanvoert. De Raad kan dan ook niet inzien hoe de verwijzing naar artikel 8 van het EVRM in casu zou toelaten te besluiten dat er enige samenhang zou bestaan tussen de bestreden beslissingen.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die in casu ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk en dienen enkel de middelen die gericht zijn tegen deze beslissing te worden onderzocht (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

3.2. Gelet op voorgaande vaststelling dient geen standpunt meer te worden ingenomen inzake de door verweerder opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid met betrekking tot het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1. Verzoeker voert gespreid over drie middelen, die samen kunnen worden behandeld, de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het non-discriminatiebeginsel en het gelijkheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt geargumenteed dat de ingeroepen elementen niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag in België wordt ingediend.

De bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker heeft zich goed geïntegreerd, hij heeft een duurzame relatie met mevr. [L.J.], die erkend vluchteling is, en waarmee hij samenwoont en zijn verder leven wil mee uitbouwen.

In de bestreden beslissing werd omtrent deze argumentatie NIETS geargumenteed.

Dat in de bestreden beslissing in gene mate wordt gemotiveerd waarom het redelijk zou zijn om verzoeker die de vaste partner is van mevr. [L.J.], die erkend vluchteling is, alsnog zou moeten terugkeren naar zijn geboorteland met alle nadelige gevolgen van dien zowel uit hoofde van zijn eigen problemen als uit hoofde van de problemen van zijn partner voornoemd.

Dat in dit verband de vraag rijst of het dossier van verzoeker wel voldoende grondig is onderzocht geworden minstens dient vastgesteld dat het dossier op dit punt niet is onderzocht geworden en ook hieromtrent niet gemotiveerd is geworden.

Verzoeker meent dat de hier bestreden beslissing strijdig is met het redelijkheidsbeginsel in die zin dat er geen rekening wordt gehouden met al deze elementen, en in de eerste plaats diens onmogelijkheid om terug te kunnen keren naar zijn geboorteland.

Er is sprake van een manifeste schending van de ratio legis van art. 9 BIS VW.

Dat dient opgemerkt dat er geen enkele argumentatie terug te vinden is waarom de ingeroepen elementen 'onvoldoende' zouden zijn en niet kunnen aanvaard worden.

[...]

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le contrôle par le cons[eil] d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er wordt in gene mate afdoende en in concreto gemotiveerd waarom de door verzoeker aangehaalde elementen inzake integratie in België, de problemen in het herkomstland en de duurzame relatie van verzoeker met mevr.[L.J.], niet in ogenschouw zouden kunnen genomen worden en niet kunnen aanvaard worden als voldoende elementen voor een toekenning van de verblijfsaanvraag op basis van art. 9 BIS VW.

Het één en ander geldt des te meer gezien de toch wel zeer ernstige problemen van de partner van verzoeker in haar land van herkomst.

Er kan en mag van verwerende partij verwacht worden dat zij gezien de uitermate verstreckende gevolgen voor verzoeker een grondig onderzoek doorvoert hetgeen in casu niet is gebeurd.

Dat bovendien de motivering ontoereikend is.

Dit totaal gebrek aan afdoend onderzoek van de ingeroepen elementen heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.

Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat in alle redelijkheid de situatie wordt beoordeeld.

Dat verzoeker gedurende zekere periode in afwachting was van een beslissing op het door hen ingediende verzoek art. 9 TER VW, periode dewelke eveneens in rekening dient te worden gebracht.

Dat hiermee ten volle rekening dient gehouden te worden, temeer gelet op de overige elementen van zeer verregaande integratie.

Dat dient vastgesteld dat bij de beoordeling van de duur van de procedure, er enkel rekening wordt gehouden met de asielprocedure, en niet met de duur van de regularisatieprocedures.

Dat dient vastgesteld dat verzoekers tal van elementen hebben voorgelegd, en het geheel van criteria in alle redelijkheid dient te kunnen [worden] beschouwd als zijnde grond voor regularisatie.

Dat nergens in de bestreden beslissing wordt geargumenteed over de cumulatie van ingeroepen elementen, doch enkel over enkele elementen afzonderlijk.

Dat het immers zo is dat misschien bepaalde elementen onvoldoende zijn voor regularisatie, doch aangevuld met andere elementen wel tot regularisatie van verblijf kunnen leiden.

Dat nergens wordt geargumenteed inzake de gecumuleerde elementen en zodoende de beslissing niet voldoet aan de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur.

[...]

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar zijn/haar geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoeker heeft met België.

Het feit dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing, temeer de partner van verzoeker wél werd erkend als politiek vluchteling.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoeker niet als politiek vluchteling werd[...] erkend dat hij thans de situatie in zijn herkomstland, zijn situatie hier in België en de situatie van zijn vaste partner, hun humanitaire situatie niet meer zou mogen invoeren als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verwerende partij omdat zij de asielaanvraag van verzoeker heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.

In Armenië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. De situatie is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verzoeker kan niet terug.

Dat art. 3 EVRM bepaalt dat het recht op eerbieding van het gezinsleven een basisrecht is. Art. 3 EVRM stelt " Niemand mag onderworpen worden aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Dat door de weigering van machtiging tot verblijf verzoekers situatie ten zeerste wordt ontwricht.

" Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestu[u]rlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen.

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat de belangen van verzoeker geschaad zijn bij het terug naar het land van herkomst moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Dat alleszins dient aangenomen te worden dat er onmogelijkheid aan de orde is tot terugkeer wegens humanitaire redenen, en ook dit element ten volle dient mee in de beoordeling genomen te worden.

Dat om deze reden ook de medebetekende bevelen om het grondgebied ten zeerste uit den boze zijn.

Dat verwerende partij niet kan volstaan geen enkel onderzoek te voeren naar de actuele situatie in het land van herkomst en zich niet kan verschuilen achter het feit dat ettelijke jaren geleden al een dergelijk onderzoek zou zijn gebeurd.

Dat in het kader van de humanitaire regularisatie dient aangenomen te worden dat de gecumuleerde elementen in alle redelijkheid dienen te leiden tot regularisatie van het verblijf van verzoeker[...]."

4.2.1. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoeker vrijgesteld was van de verplichting om te beschikken over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoeker betoogt dat hij zich goed heeft geïntegreerd in België en dat verweerder hieromtrent geen argumentatie in de eerste bestreden beslissing heeft opgenomen. Een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing leert evenwel dat verweerder duidelijk heeft gesteld dat het gegeven dat verzoeker geïntegreerd zou zijn niet verantwoordt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend en dat *“elementen met betrekking tot de integratie [...] het voorwerp [kunnen] uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980”*. Verzoekers bewering dat verweerder niets heeft gesteld met betrekking tot de door hem aangevoerd integratie mist bijgevolg feitelijke grondslag. Verweerders standpunt dat verzoekers integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan worden weerhouden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen*

verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Waar verzoeker aangeeft dat verweerder geen rekening heeft gehouden met het feit dat hij een relatie heeft met een vrouw die ernstige problemen heeft in Georgië en daarom werd erkend als vluchteling kan het volstaan op te merken dat verzoeker dit gegeven zelf niet heeft aangevoerd als een buitengewone omstandigheid in zijn aanvraag van 5 juli 2012 om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd en hij derhalve bezwaarlijk kan stellen dat verweerder artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of de materiële motiveringsplicht schond door hieromtrent geen overwegingen in de eerste bestreden beslissing op te nemen. Het komt verweerder slecht toe de elementen te beoordelen waarvan verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf zelf uitdrukkelijk aangaf dat deze een belemmering vormden om gebruik te maken van de reguliere procedure om een machtiging tot verblijf aan te vragen (cf. RvS 25 maart 2009, nr. 191.840).

Verzoeker, van wie werd vastgesteld dat hij niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus, heeft in zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd van 5 juli 2012 niet aangegeven dat de problemen die hij stelt te hebben in zijn land van herkomst of de algemene situatie in dat land een belemmering vormen om een aanvraag om machtiging tot verblijf via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in te dienen. Hij heeft in deze aanvraag evenmin vermeld van oordeel te zijn dat de behandelingsduur van zijn aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd een dergelijke belemmering uitmaakt. Verweerder diende in de eerste bestreden beslissing dan ook geen argumentatie inzake het voorgaande op te nemen.

Er wordt door verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat verweerder enig gegeven – al dan niet in combinatie met een ander dienstig gegeven – buiten beschouwing heeft gelaten dat door hem in zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd werd aangevoerd om te duiden dat deze machtigingsaanvraag niet via de in artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalde procedure kon worden ingediend.

De uiteenzetting van verzoeker laat dan ook niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijft derhalve niet.

4.2.2. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

4.2.4. Verzoeker maakt – los van het feit dat de eerste bestreden beslissing slechts de onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf vaststelt en deze beslissing op zich verzoeker dus niet verplicht om naar zijn land van herkomst af te reizen – niet aannemelijk dat hij in Armenië het slachtoffer dreigt te worden van mensenrechtenschendingen en het loutere feit dat hij tijdelijk zijn vriendin zou dienen te verlaten om een verblijfsmachtiging aan te vragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland is onvoldoende

zwaarwichtig om te kunnen besluiten dat hij hierdoor wordt gefolterd of wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

4.2.5. Verzoeker zet voorts niet uiteen waarom hij het non-discriminatiebeginsel en het gelijkheidsbeginsel geschonden acht, zodat dit onderdeel van het middel, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk is.

4.2.6. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat verweerder enig ander niet nader omschreven beginsel van behoorlijk bestuur heeft miskend.

De aangevoerde middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK